

[Lone Dybkjær]

jøderne som folk og med Israel som land, men derfor smerter det os også så meget mere, når vi ser voldsmetoder anvendt af det folk, som selv engang blev så hårdt ramt af de samme metoder eller nogle, der var værre.

Den lidt ensidige oplysning må ikke føre til unuancerede danske reaktioner mod jøder i Danmark, heller ikke i form af hærværk mod butikker, der handler med israelske varer. For at tage det sidste først: Man kan opfordre til ikke at købe israelske varer – det må stå enhver frit for – men ikke til hærværk. Metoder af den slags er lige så forkerte her som andre steder. Det er ikke rigtigt at ødelægge andre menneskers ejendom, mennesker, som dybest set ikke har gjort noget galt.

Jeg synes også, det er lidt uhyggeligt, når der demonstreres mod zionister, der holder møde i Danmark. I Danmark er jøderne givet lige så splittet, som de er i Israel, når det drejer sig om, hvilke metoder Israel skal anvende. Nogle tilhører Peres-fløjen, andre Shamir-fløjen, men de er ikke direkte part i sagen, det er ikke dem, der udøver vold, og de skal derfor naturligvis kunne være i Danmark som alle andre danskere – de er jo også danskere selv – i fred og trykthed, ligesom alle bør kunne være det her i landet.

Det er heldigvis vold af mere psykisk end af fysisk karakter, men det er i virkeligheden lige så forkert som det, der sker nede i Israel, selv om det dernede selvfølgelig er mere voldsomt. Det er en gal adresse under alle omstændigheder, når man angriber uskyldige mennesker, og det vil også sige jøder her i Danmark.

Og så om selve forespørgslen: Som jeg nævnte i indledningen, synes jeg, at de centrale holdninger i udenrigsministerens tale er forståelse for den palæstinensiske befolknings fortvivlede situation og målet, at det drejer sig om, at alle ved hjælp af alle mulige midler sigter mod en fredelig løsning på den arabisk-israelske konflikt. Igen kunne man citere Bent Melchior fra det samme sted. Han siger:

»Det er rigtigt, at magt korrupperer, og jeg er ikke i tvivl om, at der er mange eksempler på, at israelske soldater er gået langt over det rimelige og det tilladelige i de sidste måneders uroligheder. Men også afmagt korrupperer. . .«. Både magt og afmagt fører til unaturlige reaktioner, når der er en låst tilstand. Det gælder både i Israel og i de omkringliggende lande. En

fortid, der har været rædselsfuld, en nutid, der i bedste fald er trøstesløs, og en fremtid uden perspektiver gør noget ved mennesker, ændrer mennesker.

Det er derfor vigtigt, at vi ikke overreagerer, men hele tiden prøver at holde os det centrale for øje, nemlig at Israel fortsat skal eksistere, også med internationalt garanterede grænser, og at det palæstinensiske folk skal have samme ret til selvbestemmelse over egen skæbne; derfor drejer det sig om at få tilvejebragt fred i området.

Dette kan, som andre har sagt, bedst ske ved at få parterne til forhandlingsbordet. Vold er ikke noget alternativ til dialog. Vold kan aldrig føre til fred, det kan kun dialogen. Konflikter kan kun løses gennem forhandling.

Der står ikke noget i dagsordenen om sammensætningen af konferencedeltagerne eller om slutresultatet, f.eks. om der skal etableres en selvstændig palæstinensisk stat eller ej. Det er efter Det Radikale Venstres opfattelse rigtigt, at der intet står. Nu har andre, i hvert fald siden 1947 med etableringen af staten Israel, blandet sig i området, og det har unægtelig ikke skabt fred. Den eneste mulighed for fred er, at området selv tager ansvaret for at skabe den. Sikkerhedsrådets medlemmer skal medvirke, som der også står i dagsordenen, det er nødvendigt, men det endelige ansvar må ligge i området, ellers bliver freden ikke varig.

Danmark bør derfor med sine særlig gode forbindelser til Israel og til de arabiske lande benytte enhver mulighed for at skubbe til etableringen af en forhandlingssituation, dvs. skubbe til, at der bliver afholdt en international fredskonference.

Det er derfor meget tilfredsstillende, at hele Folketinget kan stå bag opfordringen til regeringen om at prøve at få den internationale fredskonference etableret.

Arne Melchior (CD):

CD kan i meget vid udstrækning tilslutte sig de taler, der er blevet holdt af de tre sidste ordførere. Ikke mindst hr. Per Stig Møllers tale kunne have været holdt tillige på CD's vegne. Det er i vore øjne helt givet, at israelske soldater og officerer i et antal tilfælde har forbrudt sig mod folkeretlige og moralske regler. Da Israel er et åbent demokrati og en retsstat, har systemet også fungeret, bl.a. derved at 35 af de